

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 31/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Tos/66/2024 z 21. augusta 2024 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2024 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, a bez toho, aby priložil kópiu namietaného uznesenia krajského súdu, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu, ktorým boli zamietnuté sťažnosti sťažovateľa a prokurátora proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 3Nt/14/2024 z 22. mája 2024. Sťažovateľ namietané uznesenie krajského súdu k ústavnej sťažnosti nepriložil. Na výzvu bolo ústavnému súdu predložené mestským súdom spolu s jeho uznesením.

II.

2. Sťažovateľ bol právoplatne uznaný vinným zo zločinu a bol mu uložený trest odňatia slobody na 15 rokov a trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona. Na návrh sťažovateľa v nadväznosti na nález ústavného súdu (PL. ÚS 1/2021), ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s ústavou, mestský súd podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolil obnovu trestného konania, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil trest prepadnutia majetku a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie výroku o treste odňatia

slobody. Mestský súd to odôvodnil tým, že vychádzal len z nález ústavného súdu a výrok o treste odňatia slobody ponechal nedotknutý, keďže sa ho netýkal nález ústavného súdu.

3. Proti tomu podal sťažovateľ a prokurátor sťažnosť. Boli toho názoru, že mal byť zrušený aj výrok o treste odňatia slobody sťažovateľa. Podľa sťažovateľa sa má znova komplexne vyhodnotiť ukládanie trestu a nový rozsudok by nemal spôsobiť „čiasťkovanie“ výrokov o treste, keďže výrok o treste je nedeliteľný aj pri viacerých druhoch trestov. Obdobne argumentoval i prokurátor.

4. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sťažnosti sťažovateľa a prokurátora ako nedôvodné zamietol. Stotožnil sa s rozhodnutím mestského súdu, keďže neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania vo vzťahu k výroku o vine, no len vo vzťahu k výroku o treste prepadnutia majetku. Osobitne poukázal na to, že nezrušených výrokov sa netýkal nález ústavného súdu. Nestotožnil sa s argumentáciou sťažovateľa, že ak má uložený trest odňatia slobody a trest prepadnutia majetku a nález ústavného súdu sa týka iba trestu prepadnutia majetku, potom možno po povolení obnovy zrušiť len tento druh trestu a nie je ho potrebné posudzovať v celku s výrokom o treste odňatia slobody.

III.

5. Podľa sťažovateľa v konaní na oboch súdoch pravdepodobne došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a čiastočné zamietnutie jeho návrhu na povolenie obnovy je nespravodlivé. Pritom mu bol odopretý účinný prostriedok nápravy. Ďalej opisuje, že odsúdení sa v dôsledku nález ústavného súdu, ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s ústavou, obracajú na súdy s návrhmi na obnovu konaní, no súdy nie sú jednotné. Časť súdov (napríklad najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2Tost/29/2023) vychádza z toho, že výroky o treste odňatia slobody a treste prepadnutia majetku tvoria jednotný celok, a preto je potrebné zrušiť oba výroky. V závere vyjadruje presvedčenie, že postupy súdov by mohlo zjednotiť trestné kolégium najvyššieho súdu.

IV.

6. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

7. Tak tomu v prípade uznesenia krajského súdu nie je. Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku po povolení obnovy konania možno predchádzajúce rozhodnutia zrušiť celkom alebo v časti, v ktorej je návrh dôvodný. Iba ak sa zruší čo i len sčasti výrok o vine, zruší sa celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Trestný poriadok osobitne

neupravuje situáciu, ktorá nastala vo veci sťažovateľa a ktorej podstatou je východisko o tom, že čo i len sčasti nebol dôvod na zrušenie výroku o vine sťažovateľa. Preto z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit', že následkom toho, že nálezom ústavného súdu bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 3 Trestného zákona, na základe ktorého bol sťažovateľovi uložený trest prepadnutia majetku, by malo byť aj zrušenie výroku o treste odňatia slobody. Normy, na základe ktorých bol sťažovateľovi uložený tento trest, v dôsledku nálezu ústavného súdu neboli zrušené.

8. Nemožno súhlasiť ani s argumentáciou o tom, že výroky o treste odňatia slobody a treste prepadnutia majetku sú nedeliteľné či tvoria akýsi celok. Tak tomu nie je. Podkladom uloženia trestu prepadnutia majetku nie je uložený trest odňatia slobody. Rovnako tento trest obsahovo nenadväzuje na uložený trest odňatia slobody. Pokladom, či skôr normatívnym základom sťažovateľovi uloženého trestu prepadnutia majetku nebolo to, že mu bol uložený trest odňatia slobody, ale to, že bol uznaný vinným z trestného činu, pri ktorom z § 58 ods. 3 Trestného zákona vyplývalo, že sa mu musí uložiť aj trest prepadnutia majetku.

9. Z argumentácie sťažovateľa tak nemožno dospieť k záveru o nespravodlivosti či zjavnej nesprávnosti namietaného uznesenia krajského súdu. Rozdielnosť názorov všeobecných súdov na jasne nastolenú otázku nie je dôvodom, pre ktorý by bolo možné dospieť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľa. Ide o prejav zlyhávania všeobecného súdnictva pri zjednocovaní právnych názorov pri výklade podústavného práva. To nezlyháva len pri zjednocovaní právnych názorov, ale aj pri zverejňovaní rozhodnutí najvyššieho súdu, v ktorých sa formulujú nové právne názory. Sťažovateľom uvádzané uznesenie najvyššieho súdu nebolo možné dohľadať medzi zverejnenými rozhodnutiami najvyššieho súdu. Bola o ňom zistená len zmienka v uznesení Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 17Nt/1/2024, kde je parafrázovaný tak, že predstavuje aktuálnu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, ktorej sa treba držať a z ktorej vyplýva, že výrok o treste tvorí jednotný celok a je nedeliteľný, i keď sa skladá z jednotlivých druhov trestov a výrokov o spôsobe ich výkonu. Ako však už bolo uvedené, vágna a nenormatívna abstrakcia o celosti a nedeliteľnosti trestov odňatia slobody a prepadnutia majetku nemá žiaden rozumne vyvoditeľný vplyv na rozhodnutie o zrušení výrokov o treste odňatia slobody a treste prepadnutia majetku v nadväznosti na povolenie obnovy konania po náleze ústavného súdu, ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 3 Trestného zákona.

10. Nemožno dospieť k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru, ktorý sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia o porušení iných práv podľa dohovoru (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Sťažovateľ porušenie žiadneho iného práva podľa dohovoru v ústavnej sťažnosti ani netvrdil, a preto je vylúčená možnosť porušenia jeho práva podľa čl. 13 dohovoru.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu